

Napsal uživatel Pavel Malina
Úterý, 16 Květen 2017 18:31

S bráchou **Wabim** obdivovali Voskovce a Wericha, milovali trampování a hraní u ohňů, ale taky swing a jazz. Ani po nedávno oslavených 75. narozeninách neztrácí

Mirko Ryvola

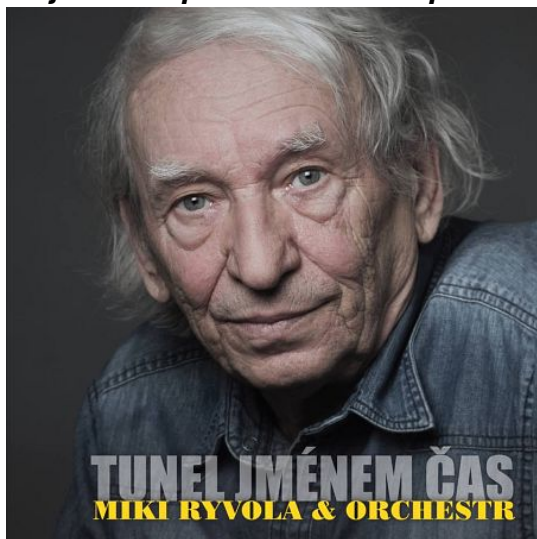
chuť do hraní a zpívání...

Jaká byla tvoje první kytara a máš ji ještě?

Brácha mi už od dvanácti let tejal prstečky na palisandrovém gibsonu, s vysokým dohmatem a nelidsky tvrdými strunami. Moje první vlastní kytara byla malá španělka, vyrobená v Lubech z poctivé překližky; prodávala se v těch historických dobách za 180 korun.

Ta mě také provázela na prvních toulkách a vandrech. Kde je jí konec? ***Pamatuješ si ještě svůj úplně první akord a první písničku, kterou ses naučil?***

To si pamatuju přesně - samozřejmě C dur a G7 jedním prstem v první poloze, na subdominantu F dur už jsem musel trochu zpomalit, abych tam ty tři prsty stačil naskládat. A první písnička? Určitě *Na Okoř je cesta*, tenhle hrad leží na dohled od Kladna. ***Jak se stalo, že jsi začal psát své vlastní písně?***

V roce 1956 jsme s klukama ze školy a z domu založili tramskou osadu **Zlatý klíč**, u ohňů jsme nadšeně zpívali desítky klasických trampáren, převzatých od starších kamarádů či opsaných z populárních zpěvníků "Osadní notes". Končila 50. léta, doba se začala měnit. Byli jsme už z generace načichlé Ježkem a Voskovcem s Werichem, omámené jazzem a swingem, skvělými texty Josefa Kainara a dalších. Brácha už hrával v malých swingových partičkách, na trampech nám písničky

Lká ukulele tmou

či

Zlatovlasá Lady

už nestačily, začal jsem objevovat nezvyklé akordy, fígle, swingové standardy, rytmy. Nesměle jsem napsal první pokusy, pomalu se prokousával krásnou džunglí not a textů.

Ta úplně první písnička se paradoxně jmenovala *Poslední míle*.

Hrajeme ji dodnes. ***Kdo tě přivedl k trampingu a k lásce k přírodě?***

Lásku k přírodě do nás zaseli rodiče, nadšení turisté a Sokolové.

Už na obecné škole jsem byl členem "Mladých turistů", jednoho z desítek skrytých skautských oddílů. Na toulkách a výpravách do lesů kolem Kladna a po březích Berounky jsme potkávali trampské party a byli okouzleni jejich romantickým zjevem, svobodomyšlností, ale především

Napsal uživatel Pavel Malina
Úterý, 16 Květen 2017 18:31

písněmi, které zněly u táboráků. Není divu, že nám oddílová kázeň začala být těsná, velmi brzo se z nás stala tramská štěnata.

Do praktického tramského života mě skvěle zasvětil o sedm let starší brácha, v té době už nadšený tramp. **Co pro tebe znamenal rok 1956?**

V tomhle roce se život naší skoro idylicky žijící rodiny obrátil naruby: v únoru zemřel ve 43 letech táta, v té době jsem udělal zkoušky do výtvarné keramické školy v Bechyni a v září nastoupil do klášterního internátu. Současně brácha narukoval na téměř tři roky k PTP, pro politické škrálopupy táty i vlastní. Na Kladně zůstala samotná máma.

V tomhle podivném roce jsme také s několika kamarády "jedné krve" založili osadu Zlatý klíč, která se drží do dneška. **Rozhodoval ses někdy v životě, jestli volná noha coby muzikant nebo keramika?**

Podarilo se mi obstojně spojit výtvarný kumšt a keramiku s muzikou, takže tohle dilema jsem ani neřešil. Navíc - v muzice jsem spíše poučený a nadšený amatér, než profík. Na uživení to moc nebylo a na volnou nohu jsem se necítil.

Svobodné a příjemné přecházení od muziky k výtvarničině mi dodnes velmi vyhovuje a těší. **Ja k jsi přišel k přezdívce Miki?**

Říkali mi tak už v oddíle a potom na osadě, ani nevím, odkud to přišlo. Moje vlastní jméno Mirko jsem za svůj poměrně dlouhý život slyšel málokdy. A Miki (nebo Mikináči) na mě volala i maminka.

Napadlo tě někdy v životě nechat hraní a zpívání?

Napadlo. Jsou v životě, v partách či osadách, a zejména v kapelách chvíle, kdy by s tím člověk nejraději seknul. Přišly krize, osobní i sourozenecké, někdy bylo smutno až bezvýhodno. Vždycky do zpěvu nebylo. Z těchhle smutének mě většinou vyléčila právě muzika.

Jak toho našinec může nechat? To je jako přestat dechat... **Kde jste s bráchou, coby mladí, sháněli struny a trsátka? Víš, že to nebylo jednoduché...**

Hráli jsme v těch dobách na gibsony a byli odkázáni na složité cesty, kterými se struny dovážely ze Západu. Dobré hlazené struny vyráběli Poláci, v typických modrých obalech, vysloveně podpultové zboží přes známé na prodejnách hudebnin. Pro struny se jezdilo i do tehdejší NDR, do Drážďan. Pamětníci vzpomenu na tehdy populární zlaté či stříbrné lišky - Gold či Silber Fuchs.

Česká produkce byla celkem bídná, muzikanti experimentovali, chudí trampové často řešili přetrženou strunu navázáním.

S trsátky to bylo podobné, na prodejnách většinou dva druhy - hodně tvrdé či hnusně měkké. Lidová tvořivost i tady kvetla - trsátka se vyráběla ze všech možných materiálů - plexiskla, rohoviny, bakelitu, hliníku, tvrdého dřeva. Například, oblíbeným plektrem pro malé tramské kytary byla tehdejší kartonová vlaková jízdenka. **Jak vznikaly aranže písní Hoboes a kdo rozepisoval vokály?**

Napsal uživatel Pavel Malina
Úterý, 16 Květen 2017 18:31

Jak známo, skupina Hoboes příliš necvičila, sezpívali jsme se většinou na osadní chalupě Fort Hazard a o hlasech demokraticky rozhodovali stylem "líbí - nelíbí". Aranže většinou dělal Wabi, jako nejzkušenější muzikant a bývalý sbormistr, doplňovali jsme vlastní nápady. Svoje věci jsem si nejraději aranžoval sám, písně jsem vždycky psal už s představou o hlasech, atmosféře písně vzhledem k textu a tak. Ne vždy se to povedlo a často jsem narazil pro příliš velké nároky na provedení.

Wabi většinou stavěl hlasy a rozepisoval vokály.

Nebylo to u všech písní - řadu věcí jsme dělali spontánně, tak jako u ohně na vandru. **Od kdy spolupracuješ s Nezmary?**

V roce 1982 navštívil Pavel Zajíců Fort Hazard, aby zjistil pravdu o strašlivé pověsti, která tohle "doupě géniů" provázela. Asi jsme si padli do oka, v roce 1984 už jsme začali nepravidelně spolupracovat, v roce 1986 finále Porty, spolupráce při natáčení...

Po smrti Wabiho jsem se kajícně vrátil do aťáku a ke keramice.

V roce 1999 mě **Nezmaři** "vytáhli z nory", jak obvykle líčí, a přemluvili k jedinému společnému vystoupení v Telči. Od té doby nepravidelně odehrávám svůj blok v rámci nezmarských koncertů, či s formací Zajda, Jim a Miki jezdíme po vlastech českých s pořadem

Nejhezčí hobousárny

Za uběhlá léta jsem těm láčkovcům věnoval pár písní, které k mé velké potěše brilantně interpretují, natočili jsme společně celou řadu nosičů, zejména autorské LP s výběrem mých písní **Bedna vod whisky** v roce 1991 a rád přiznávám, že mi tahle parta hezky nahrazuje zvěčnělé Hoboes...

Které písně zahraješ na Ostrovech?

Bude to taková "toulka hobousárnama", výběr z dnes už téměř klasických věcí - třeba *Jarní kurýr*, *Země tří sluncí*, *Půlnoční kvítí*, *Tunel jménem Čas*, *Poslední míle*, *Září*...

Těšíme se, že si s námi pamětníci i nepamětníci zazpívají. Pavel Malina, 29. dubna 2017 **Festival Na Ostrovech, 8. července 2017**

<http://www.naostrovech.cz/>

Aktuality na Facebooku: <https://www.facebook.com/naostrovech/?fref=ts>